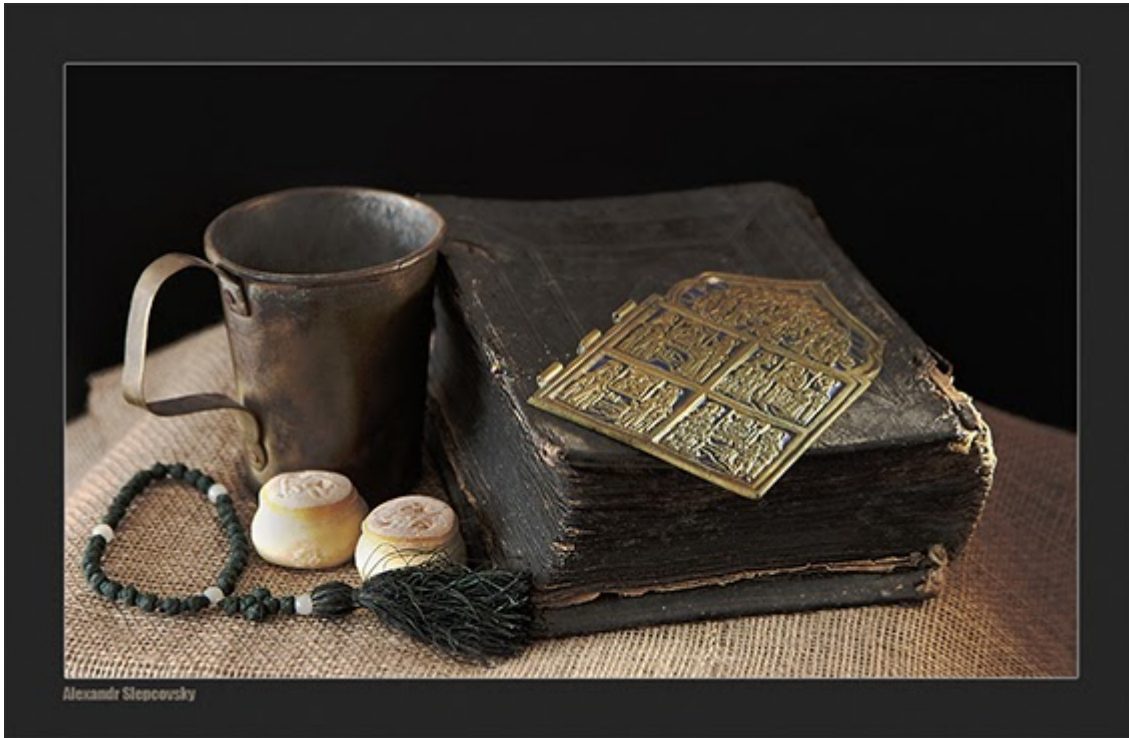

Ο Γέρων Προκόπιος της Ιεράς Μονής Παρακλήτου διηγείται...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ, Ο ΓΙΑΚΟΥΜΑΡΟΣ

Την ακόλουθη ιστορία μου διηγήθη ο ευλαβέστατος αείμνηστος Ιερομόναχος Προκόπιος, πού ήταν τυφλός και γηροκομήθηκε στη 1. Μονή Παρακλήτου:

Υπήρχε ένας άνθρωπος στο νησί Πάρος, απλούς και ταπεινός, ο οποίος ώνομάζετο Ιωάννης Γιακούμαρος και με το παρατσούκλι «Χονδρογιάννης», διότι είχε χονδρά πόδια. Αγαθός άνθρωπος. Περιουσία μεγάλη δεν είχε. Και όσα είχε τα άφησε όλα στις τρεις αδελφές του. Κατήγετο από την περιφέρεια Καμπί - Μάγγανο. Εκοιμήθη το 1918. Αρκετά έτη προ του θανάτου του έμενε ως δόκιμος ή ως υπηρέτης της Μονής. Βοηθούσε στα μετόχια.

Είχε ό ευλογημένος μεγάλη ευλάβεια προς τον προφήτη Ηλία. Έκτισε τρία εξωκκλήσια, αφιερωμένα στο όνομα του Προφήτου, στην θέση Γουλιανού, στο υψηλό βουνό, στα Μούκινα. Όπου και εάν πήγαινε διηγείτο τον βίο και την πολιτεία του πυρφόρου αγίου. Παρ' όλον πού οι προεστώτες της Μονής δεν τον είχαν σέ μεγάλη υπόληψη, αυτός διεκρίνετο διά την ταπείνωση και καθαρότητα της καρδιάς. Ομοίαζε σαν ένα μικρό παιδί.

Κάποια ήμερα, κοντά στη θέση Καμάρες, έναντι της Λογγοβάρδας, όπου υπάρχουν μερικές «κατοικίες», κάθετο σέ μία πεζούλα και κουβέντιαζε με ορισμένες γυναίκες. Διηγείτο «αγιωτικά» για τον προφήτη Ηλία, για την Παναγία. Την ώρα εκείνη τον είδε ένα μοναχός, και συλλογισθείς πονηρά, ανέφερε στον ηγούμενο Ιερόθεο Βοσινιώτη το γεγονός.

Ερχόμενος ό Χονδρογιάννης στο μοναστήρι μετά την δύση του ηλίου βρήκε την Πύλη κλειστή. Τί να κάνη; Η άπλότης και ή πίστη, πού είχε προς την Θεοτόκον, τον ανάγκασε να καταφυγή στην προσευχή, βέβαιος ότι κάποιος θα άνοιγε την Πύλη. Άρχισε, λοιπόν, να κάνη γονυκλισίες εκεί, εμπρός στην Πύλη, προσευχόμενος:

—«Και Κυρά μου Παναγία, έλεγε, άνοιξε την πόρτα. Και Κυρά μ' Παναγία άνοιξε μου».

Σέ μία στιγμή —ώ του θαύματος!— ή Πύλη ανοίγει αυτομάτως! και ό Χονδρογιάννης εισέρχεται μέσα στη Μονή και χωρίς να τον άντιληφθή ουδείς κατηθύνθη προς την κέλλα του.

Το πρωί στην Εκκλησία έπαρουσιάσθη σαν κομήτης

στον Όρθρον.

Ό Ηγούμενος επί τη εμφανίσει του άπόρησε.

— Που ήσουν Χονδρογιάννη; Τί έκανες; - τον ερώτησε.

— Γέροντα μου πήγα εκεί κι εκεί. Έκανα αυτό κι αυτό...

—Καλά, τί δουλειά είχες και συζητούσες με τις γυναίκες;

—Και γέροντα μου έλεγα αγιωτικά λόγια. Και γέροντα μου, συγχώρεσε με, δεν έκανα κανένα κακό. Συγχώρεσε με, και φιλούσε τα χέρια ό απλούς, ό ίδών θαυμαστά πράγματα και θεάματα Χονδρογιάννης.

Κάποτε συνοδεύοντας ένα επίσημο επισκέπτη της Μονής με το ζώο, τους πρόλαβε ή βροχή στον δρόμο. Ό Χονδρογιάννης έδωσε την ομπρέλα στον επισκέπτη και ό

ίδιος βάδιζε αλλά... (τί παράδοξο) χωρίς να βρέχεται! Μέχρι την ώρα πού εισήλθαν στην Πύλη της Μονής.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΠΛΟΙ ΚΑΙ ΑΠΛΑΣΤΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ ΚΟΤΣΩΝΗΣ. 2000

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr